

До дерева

Микола Малишко

28.08 – 28.11.2014

У своєму новому проєкті Микола Малишко знову звертається до улюбленого дерева. Скульптора цікавить передусім те, що за межами – ті невідомі виміри матеріалу, які ваблять до розкриття. Давні й нові роботи (так само як і думки) протиставляються, і з цього «розлому» народжуються нові запитання, що потребують відповідей. Тож відсуваючи логіку на другий план, автор апелює до емоцій глядача, які повільно, але невпинно наближають його до розв'язки.

Підіймаючись сходинками майстерності, Микола Малишко непомітно заступає місце відомих класиків, що будували традицію української дерев'яної скульптури. У цьому процесі художник природно обертається назад, аби знову переглянути найважливіше. Щось відкинути, а щось – оживити. Проєкт «До дерева» демонструє саме таку – не першу й не останню – спробу, скеровану діалогом автора й матеріалу. Поштовх ретроспективній експозиції надала скульптура 2000 року. З символізмом, притаманним усій творчості Малишка, ця робота окреслила стосунки дерева й людини: і в буквальному, фізичному вимірі, й у контексті численних художніх антитез, що мучають кожного митця. Постає людина, яка обіймає дерево, – починає історію взаємин художника з улюбленим матеріалом, який уособлює собою людину. І хоча Малишко постійно твердить про неважливість «матеріалу», з яким працює скульптор, дерево продовжує непокоїти й вабити руку майстра.

Грубо витесуючи свої роботи, художник-лісоруб вибудовує об'ємну пластику, «архітектура» якої успадкована від Олександра Архипенка. Саме йому Малишко завдячує своїм роздумам над природою рухомої скульптури, яка досягається побудовою конструкції «дереволюдини». Ще одне джерело досвіду – японська й українська народна пластика, а також власні архітектурні практики. Емоційна ж складова черпається як із творчості попередників, так і з українського сьогодення, пересиченого соціальними катаклізмами.

Саме в емоціях Малишко шукає «другу силу», яка захоплює, скеровує, стирає з пам'яті минуле й несе вперед – до небаченого й омріяного. Скульптор розмірковує над категоріями відомого й незвіданого, між якими пролягає шлях до майбутніх осягнень. Його не хвилює час, витрачений на пошуки. Адже на кону – солодка таємниця, що вартує всього, навіть – стрибка у безвість.

Олена Єгорушкіна, 2014

Звернення до дерева. Оболонка і суть речей. Відкрите, відоме, звичне і навпаки – закриті, замотані, зав'язані. Разом зіставлені, викликають ще більше запитань. На пошуки й віднаходження відповідей націлена дана праця та імпреза. Оскільки відповіді на запитання породжують ще більше запитань, а результати в невідомості – процес зацікавлює все більше... Яку роль грає емоційний настрій? Що важать емоції? Логіка, розмірковування, думання відходять у глибину уяви. Вони, безперечно, є учасниками процесу. Однак радість, бажання чогось незвіданого переважає все! Забуваються всі науки, поразки й успіхи, прикрощі на твоєму шляху. Мовчазне, тихе, сердечне і пристрасне звернення до дерева урівноважує явне й реальне з таємною невідомістю.

Микола Малишко, 2014

Хмельницький обласний художній музей: вул. Проскурівська, 47; тел. 0382 656 115.

За додатковою інформацією, фотоматеріалами, коментарями учасників подій звертайтеся:
координатор проєктів Віра Лой, 067 547 22 86, pr@gudimov.com.

Арт-центр Я Галерея у Києві, Хорива, 49Б, /044/ 492 92 03, у Дніпропетровську, Гусенка, 17, /056/ 713 57 13